

גודדי האון כן, טוראי כנגד מין

נערה יהודייה מתגייסת לצבא אחרי שבעלה נפח נשמתו בליל החתונה

שים את פאריס. היא מסתירה את בעלה היהודי, שהוא המנהל האמיתי, במרתף מתחת לבמה.

סאן-פרנסיסקו היתה מאז ומתמיד מקום שהסביר פנים לקולנוע הישראלי. כאן זכה סלאח שבתאי בתנופתו הראשונה מעבר לאוקיאנוס, ומאז הוצגו בו סרטים ישראליים רבים.

הנציג הישראלי השנה היה מישק מוז'ס, בואים של דני וולמן, שטרם מצא בית-קולנוע בארץ, אם כי זכה כבר לקבלת-

מנהל אקברט ג'ונסון
סירטי מופת חינוך

פנים נכבדת בפסטיבלי קאן וטורונטו. היתרון החשוב ביותר בעיר, סאן-פרנסיסקו כרוניקל, המטיר עליו שבחים לרוב והישג זה אותו 400 המלקות של טריפו. שמא הגיע הזמן לראות את הסרט גם בישראל? הפסטיבאל היווה דוגמה לסוג של אירור עים שאפשר לארגן כמותם גם בארץ. אין זה פסטיבאל לעובדי-קולנוע, אלא לאהבבי-קולנוע. ומה שצריך כדי לארגנו הם הרבה רצון טוב, רוח התנדבות וקירבה נפשית לנושא.

הפאטרון פראנסיס פורד קופולה והגאון אקירה קורוסאוואה
האנשים דיברו בגלוי

על אדם השוקע בהתאבנות פאסיבית הרף נסיגות יידינו לעוררו. באי באי ברזיל הוא תיאור תוסס ומרהיב של התמורות בעולם הבידור של ברזיל, הגדולה שבי מדינות דרום-אמריקה.

הנקודה

הישראלית

עתים היתה ההתפעלות מהולה בי חיבה לאנשים שעל המסך, כמו בטוראי בנג'מין, סרט הפתיחה, שבו נערה יהודיה מתגייסת לצבא מרוב יאוש, אחרי שבעלה השני נפח נשמתו בליל החתונה, גולדי האון בתפקיד הראשי מגלה שכל הגברים רוצים אותו דבר. המסקנות הסופיות של הסרט הם בהחלט ברוח הפמיניזם המיליטרי-טאנטי והחד-צדדי. בחיבה דומה התקבל המסרד האחרון, סרטו של פרנסואה טריפו, שסגר את הפסטיבאל. קאתרין דנב מגלמת בו כוכבת תיאטרון צרפתיה הנאלצת לרשת את הנהלת התיאטרון, כאשר הגנאים כוב-

הפורץ מגיין אוסטן בניו-יורק, סרט של גיימס אייבורי על מילחמת תיאטרות מסובסדים בניו-יורק, או על נשק, סרט חסר כיוון ומטרה של רוברט קריימר, במאי אמריקאי שזכה בעבר לתהילה כקולנוען מחתרת, על טירור ואמריקאים. הלה טוען לאחרונה, שאינו יכול ליצור במולדתו ור משום כך הוא מעדיף את בירת צרפת.

עם זאת היו סרטים שאיש לא התווכח על מעלותיהם, כמו סרטו החדש של ג'ואר, כל אדם לעצמו (באירופה מוכר הסרט בשם הצל את החיים ככל שתוכל), שהוא וידוי על כישלון אישי מפתיע של אחד מעמודי התווך של הגל החדש.

אובלומוב הוא ללא ספק סרט הייצוג הסובייטי של השנה, עיבוד מרהיב-עין ופיוטי לרומן מפורסם מן המאה הקודמת,

גודדי האון כן-פרנסיסקו

כוללים הצגת קטעים נבחרים מתוך סרטי של האיש שנמצא ראוי לכבוד, פגישה של האיש עצמו עם הקהל הרחב, ולבסוף הצגת סרט נוסף משלו, בשלמות.

הפעם בחר ג'ונסון בארבעה נושאים. במאי דגול: היפאני אקירה קורוסאוואה, שסרטו החדש צילמו של גיבור, בעל דקל הזקב בקאן, היווה את אחת האטרקציות של הפסטיבאל; שחקנית מופת: ג'וליאנה מאסינה, רעייתו של פליני וגיבורת רבים מסרטי; סרטיאי מפורסם: ניבן בוש, האיש שכתב את דוקרב לאור השמש ומלחין מפורסם: מישל לגראן.

להבדיל ממסיבות-עיתונאים, שבהן יש נטייה לפתח קרב התהכמויות בין השואלים והמשיב, ישב ג'ונסון בפגישות הללו עם בעל השימחה, על הבמה, שניהם נינוחים בכורסאותיהם, והקהל האוהד שאל את שאלותיו בחיבה גלויה. האווירה היתה נעימה להפליא ואפילו אנשים הידועים כסגורים ומסתייגים משיחות פומביות, כמו קורוסאוואה, נפתחו ודיברו בגלוי-לב. למשל, על הצער שהוא חש נוכח ההערכה אליו בארצות חוץ, בעוד שביפאן אינו מצליח לגייס מימון לתוכניותיו (את צילמו של גיבור הצליח לעשות רק אחרי שפרנסיס פורד קופולה מסן-פרנסיסקו הצליח לשכנע את חברת פוקס להיכנס כשותפה להפקה), ואם היה איזשהו ספק בקשר למעלותיו של קורוסאוואה, בחר ג'ונסון להציג, מילבד קטעים נבחרים מסרטיו השונים, גם את בשפ, גירסתו המיוחדת למחזה של גורקי, הכוללת כמה קטעי-קולנוע וירטואוזיים ממש.

אמריקאי

בפאריס

רתוכנית הרשמית שלט הקו המניחה של ג'ונסון - בחירת סרטים יצוגיים, ואם המהפכה של היהודי-הגרמני מדרום-אמריקה, פטר ליליאנטל, על מאר רעות ניקרגואה, מולאלה של הקובאי ג'יראל על התעללות הכובש הספרדי ביליי די מרכז-אמריקה, או הילוך הפיל השוודי, המציג את המבוגרים כילדותיים, לא היו סרטים מושלמים, הרי היו בהחלט יצוגיים לארצותיהם.

דבר דומה אפשר לומר על הסנובזים